

Ethics in the Education System

**SUKHIT PHAOVASDI, MD*,
YUEN TANNIRANDORN, MD*,
PINIT KULLAVANIJAYA, MD****

**SURASAK TANEEPANICHSKUL, MD*,
CHUMSAK PRUKSAPONG, MD*,**

Learning and teaching ethics for doctors were brought to attention and have been practiced for a long time but because ethics is a very different and difficult subject, the exact contents or syllabus cannot be found and accepted for teaching, practice and auditing (assessment, assessing). This may be against nature, similar to making gold from lead, or making bad people from good people or vice versa. Should we accept that to be against nature is difficult, does not work and should not be done. Because of this, teaching ethics is difficult to see the result but teaching is still being done all over, some places more than others, sometimes aggressively and sometimes with slackness.

If you are interested or are given the job of looking after the teaching of ethics in are Educational Institution for the beneficial effect of producing graduates of that Institution, can you think of anything that can be done?

It should be a good feeling and an honour to be asked to cooperate in producing good quality graduates for that institution, especially if you are a lecturer in a university which has freedom in work and expression of ideas. So we would like to invite you to think how to increase the number of lecturers and stimulate lecturers to teach ethics more and often. We have to have cooperation, to discuss the contents, and steps in the teaching. In the beginning there will be a lot of discussion especially regarding the contents, methods, time, and auditing.

From where do we choose the contents, which textbook, and how to make it appropriate to each department? Some departments do not have patients, and if there are patients, clinical departments are not exactly the same. Some departments have live patients, some only dead ones, of different ages, sex, relatives, races, cultures, languages and religions etc. Therefore, things are somewhat complicated and the contents of ethics for doctors do not have a ready made formula that can be brought into practice like knowledge in diseases. Is it true that all the teaching that is being used presently is obtained from the experience of lecturers which later was developed into lecture (syllabus). Therefore, disagreements, respect and disrespect, occur frequently.

As for the present methods of teaching, it is believed that lecturing has very little success. There is no active learning between lecturer and the audience. Many of the listeners fall asleep. The contents of the lecture has already been given out or copied from a textbook. Therefore, the teaching method was changed from a lecture to a small group discussion, seminar, or symposium. This is so that the policy of "student centered" is created. The lecturer is there to stimulate, control, and advise

the process of discussion. This method of teaching or learning needs many lecturers and a lot of time. But the worst part is that the respect of other lecturers for the lecturer who teaches ethics and this may be an obstacle for the success of asking for help and support from all teachers. How to separate the heart (feeling of antagonistic) from the brain (reasoning) that this is work. This is a request for help from all teachers. One should not mix the personal feelings of dislike for a teacher with work.

To divide time of teaching appropriately is also very difficult. All the medical teachers in medical schools are asking for more time to teach students because of the ever increasing medical contents. Teachers always mean well to their students, they want to teach, explain, discuss knowledge, and present cases to their students so that when the students graduate they can practice with pride and honour. Medical knowledge in the profession of medicine is similar to other professions, learn the knowledge so as to be able to practice well which will bring benefit to society.

Therefore, to give time separately for the teaching of ethics is difficult in each department, even though all teachers see the importance of teaching ethics.

With regards to assessment do we give marks 1-4 or grading A-D and can we count this with the other grades to see the average mark, or do we just give a 'Pass' or a 'Fail'. If the student received a 'Fail' mark will he or she have to repeat the class, even though the average mark of all subjects is 3 or 4.

Because one of us has studied, and later became a lecturer in the Faculty of Medicine, Chulalongkorn University, since 2502 or 1959 until retiring in 2001 he has become so attached to this institution that he thinks he owns it. This is a wrong belief, because the institution does not belong to any person, but to everyone working there from lecturers, students, residents, nurses, secretaries and scientists etc. Everyone keeps the institution alive and not just an empty building. Everybody has an exact job description, for example, teachers have an academic function, to create new knowledge, develop steps of learning and teaching so as to produce graduates appropriate for society. Nowadays, society stresses ethics more so it is the direct duty of all teachers to comply or realize that they have to perform apart from the routine work that they are used to. If asked whether this is new work one has to ask oneself whether one can neglect this duty or one is being forced to teach ethics. If everyone helps it is surely better than watching and doing nothing and letting only some teachers do the job by themselves. Is it wrong to ask whether ethics is one of the subjects like mother and child health, cancer, infections or reproductive medicine, all of which everyone has to help in teaching?

To make the functions of an institution work it needs a group of personnel acting as the brain of a department or faculty and this committee must be sensitive to the needs of society and make it the direction in the development of the department in the future. It should advise what is the way to reach excellency and how to do this when the teachers in the university have so much freedom.

Key word : Ethics, Education System

**PHAOVASDI S, TANEEPANICHSKUL S,
TANNIRANDORN Y, PRUKSAPONG C, KULLAVANIJAYA P**
J Med Assoc Thai 2003; 86 (Suppl 2): S135-S139

* Member of Thai Medical Association.

** President of the Royal College of Physicians of Thailand, Secretary - General of Medical Council.

จริยธรรมในองค์การศึกษา

สุชิต เพาสวัสดิ์ พบ*, สุรศักดิ์ ฐานีพานิชสกุล, พบ*,
เยือน ตันนิรันดร, พบ*, ชุมศักดิ์ พฤกษาพงษ์, พบ*, พินิจ กุลละวนิชย์, พบ**

การเรียนการสอนด้านจริยธรรมล่าหัวรับแพทอยได้รับความสนใจและปฏิบัติกันมานาน⁽¹⁾ แต่คงเนื่องจากวิชานี้มีองค์ความรู้ที่พิสดาร จึงเหมือนกับว่าจะไม่พบเนื้อหาของวิชาที่เป็นวุปธรรมให้เหมือนกันและให้เกิดการยอมรับในการสอน การปฏิบัติและการประเมินผล อาจเป็นการฝืนธรรมชาติ เช่น พยายามทำด้วยให้เป็นทอง ทำคนให้เป็นคนแล้ว หรือทำคนเล่าให้เป็นคนดี เรายังทำความเข้าใจให้มากว่าการฝืนธรรมชาติเป็นการยาก ไม่น่าได้ผลและไม่ควรปฏิบัติ ด้วยเหตุผลดังนี้การเรียน การสอนจริยธรรมจึงมองไม่เห็นผลแต่ก็ยังปฏิบัติกันมากบ้างน้อยบ้าง และบางที่เข้มแข็งหรือหอยอนยานไปในบางขณะ⁽²⁾

ถ้าท่านสนใจหรือได้รับมอบหมายให้ดูแลงานด้านจริยธรรมที่ทำการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาเพื่อให้เกิดผลดีจากการพัฒนาบัณฑิตของสถาบันนั้น ๆ พอดีดูก็ให้หมายเห็นว่ามีส่วนได้เสียที่จะทำได้

น่าเป็นความรู้สึกที่ดีของบุคคลทั่วไปเมื่อถูกขอร้องให้ร่วมมือปฏิบัติงานเพื่อผลผลิตที่ดีขององค์กรโดยเฉพาะถ้าท่านเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยซึ่งมีอิสระมากทั้งด้านหน้าที่และความคิด จึงงานท่านให้คิดว่าทำอย่างไรจะเพิ่มจำนวน และกระตุ้นอาจารย์ให้เน้นการสอนจริยธรรมให้มากและบ่อยขึ้น คงต้องช่วยกัน ปรึกษา กัน เพื่อสร้างเนื้อหาและขั้นตอนการสอน ในระยะแรกคงต้องเดียวกันมากโดยเฉพาะเนื้อหา วิธีการ เวลา และวิธีประเมินผล^(3,4)

จะอาเนื้อหาง่ายๆ หรือจากตัวเราเล่มในเป็นหลัก และจะหมายกับภาควิชานั้น ๆ อย่างไร บางภาควิชามีมีคนไข้ ถึงมีกิจไม่เหมือนกัน มีห้องเป็นคนตาย ต่างเพศ ต่างวัย ถูกต้อง แต่ก็เพิ่มเติม ประเพณี ภาษา และศาสนา มองเห็นความสัมสุนท์ของความรู้ทางด้าน จริยธรรมล่าหัวรับแพทอยไม่มีสูตรล้ำเรื่องที่จะนำมาใช้ได้เหมือนความรู้ในโรคต่าง ๆ จริงหรือที่องค์ความรู้ที่ใช้อยู่ในขณะนี้ได้มาจากการณ์ของอาจารย์ต่าง ๆ พัฒนาเป็นบทเรียน จึงมีข้อดีดังนี้ รวมทั้งครรภ์ และไม่ครรภ์หากขึ้นบ่อยครั้ง

ส่วนวิธีการเรียนการสอนในปัจจุบันเชื่อว่าการบรรยายให้ผลลัพธ์เรื่องอ้อย ขาดการติดต่อบริห่วงผู้บรรยายและผู้ฟัง มีผู้ฟังหลับเป็นจำนวนมาก เมื่อหายาที่บรรยายมีพิมพ์แจกแล้วหรือลอกมาจากการติดต่อ ดังนั้นกระบวนการเรียนการสอนจึงเปลี่ยนไป เป็นลักษณะประชุมกลุ่มย่อย สัมมนาหรือการอภิปรายกลุ่ม เพื่อให้เกิดการเรียนรู้เป็นแบบนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ให้อาจารย์ทำหน้าที่กระตุ้นและควบคุมการเรียน เสนอแนะไปในทิศทางที่ควรเป็น การเรียนแบบนี้ต้องใช้อาจารย์เป็นจำนวนมาก และกินเวลา แต่ทันทีที่สุดคือครรภ์ในหมู่อาจารย์กันเองที่มีต่อความประพฤติของผู้สอนซึ่งอาจเป็นอุปสรรคสำคัญปิดกั้นความล้ำเรื่องในการขอความร่วมมือจากอาจารย์ทั้งหลาย ทำอย่างไรจะแยกความมั่นใจหรือความรู้สึกออกไปให้ได้远ีเป็นเรื่องงาน เป็นการขอร้อง ขอความร่วมมือจากอาจารย์ทั้งหมด ไม่ควรนำไปปักกับเรื่องส่วนตัวที่ไม่ครรภ์ต่อความประพฤติของอาจารย์บ้าง ท่าน

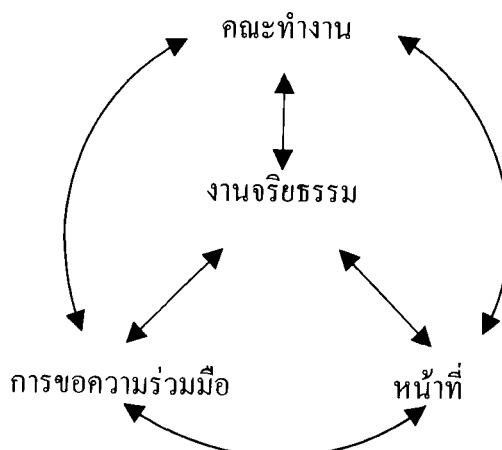
การแบ่งเวลาที่มีจำกัดในหลักสูตรเป็นเรื่องยากอีกเท่านั้น อาจารย์ในคณะแพทยศาสตร์ต่าง ๆ ทุกท่านขอเวลาเพิ่มมากขึ้นเพื่อใช้สอนนิสิต นักศึกษาเพราะวิชาการองค์ความรู้ทางการแพทย์มีเรื่องใหม่ ๆ เสมอ อาจารย์มีความหวังดีต่อคุณย์ อย่างจะบอก อธิบาย พร่าวสอนเพื่อให้คุณย์มีความรู้ความสามารถออกไปประกอบวิชาชีพอ้างสมศักดิ์ครี องค์ความรู้ของวิชาชีพแพทย์ก็เหมือนในสาขาวิชาชีพอื่น คือ เรียนให้รู้และให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งก่อประโยชน์สูงสุดแก่ลังค์ ดังนั้นการจะแบ่งเวลาให้ด้วยกันบ้างซึ่งจริยธรรมจึงเกิดได้ยากในแต่ละภาควิชา ทั้ง ๆ ที่อาจารย์แต่ละท่านก็พูดกันว่ามีความจำเป็น

การประเมินผลนั้นจะใช้การให้คะแนน 1-2-3-4 หรือ A-B-C-D และบันรวมไปกับคะแนนอื่นได้อย่างไรเพื่อหาค่าเฉลี่ย หรือให้เป็นผ่านกับไม่ผ่าน ถ้าได้คะแนนไม่ผ่านมีผลตอกซ้ำซึ้นใหม่ แม้ว่าคะแนนของวิชาอื่น ๆ รวมแล้วจะได้มากเท่าน 3-4 ก็ตาม

เนื่องจากบังคุณในกลุ่มผู้เขียนเรียนและรับราชการมานานในคณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2502 จนเกือบยี่สิบปี พ.ศ. 2544 มีจดหมายพัพร์กับองค์กรนี้มากจนคิดไปว่าเป็นเจ้าของสถาบันนี้เสียแล้ว ซึ่งเป็นการหลงผิด เพราะชีวิตจิตใจที่ประกอบเป็นองค์กรนี้ไม่ใช่ของเรางานเดียวแต่เป็นของทุกคนซึ่งมีอาจารย์ นิสิต แพทย์ประจำบ้าน พยาบาล เจ้าหน้าที่ธุรการ นักวิทยาศาสตร์ และเจ้าหน้าที่อีกจำนวนมากที่ไม่ได้กล่าวถึง ทุกคนทำให้องค์กรมีชีวิตจิตใจ ไม่เป็นตึกร้าง ทุกคนมีหน้าที่การทำงานชัดเจน เช่น ในส่วนของอาจารย์นั้นมีหน้าที่ด้านวิชาการ สร้างองค์ความรู้ใหม่ พัฒนาขั้นตอนการเรียนการสอนให้ได้บันฑิตตามที่ลังค์ด้องการ ปัจจุบันลังค์ด้องเรื่องจริยธรรมมากขึ้น⁽⁵⁾ จึงน่าจะเป็นหน้าที่โดยตรงของท่านอาจารย์ทั้งหลายต้องตอบสนอง หรือเป็นสำนักที่ควรจะด้องด้านอื่นๆ ไม่ใช่ทางวิชาการ ที่ทุกคนเคยชินกันอยู่แล้ว ถ้าจะถูกว่าเป็นงานใหม่ให้ใหม่ ควรจะด้องดองกับอาจารย์ฯ เรื่องหน้าที่หรือภารกิจคับ ถ้าอาจารย์ทุกคนช่วยกันคละไม่คุณลักษณะของคุณจะดีกว่าของคุณเจย ๆ หรือเอาใจช่วยบ้างให้อาจารย์ฯ งานท่านรับทำไปเรื่อย ๆ ผิดหรือไม่ที่จะถูกว่าจริยธรรมเป็นวิชาหนึ่ง เช่น เวชศาสตร์แม้แต่เด็กในครรภ์ มะเร็ง การติดเชื้อ หรือเวชศาสตร์การเริญพันธุ์แบ่งงานกันทำได้ แล้วแต่สมัครใจ

การทำงานขององค์กรให้ล้มฤทธิ์ผลคงด้องอาศัยคุณการทำงานด้วยเพื่อเป็นสมองของภาควิชาและคณะ ซึ่งต้องໄວต่อ ความต้องการของลังค์ด้องรับให้เป็นที่ศึกษาในการพัฒนาภาควิชาในอนาคต ควรให้คำชี้แจงได้ว่าอะไรคือแนวทางที่ควรเดินไปสู่ความเป็นเลิศ และทำอย่างไรให้ได้กับความเป็นอิสระของอาจารย์ในมหาวิทยาลัย

แผนภูมิ ปัจจัยพื้นฐานในการวางแผนงานจริยธรรม⁽⁶⁾

คำสำคัญ : จริยธรรม, องค์กรศึกษา

สมิต แก้วสัสดี, สุรศักดิ์ ฐานีพานิชสกุล,
เยือน ตันนันดร, ชุมศักดิ์ พฤกษาพงษ์, พนิจ ฤลลະวนิชย์
เขตหมายเหตุทางแพทย์ ๔ 2546; 86 (ฉบับพิเศษ 2): S135-S139

* ภาควิชาสุส蒂ศาสตร์-นรีเวชวิทยา, คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพ ๔ 10330

** ประธานราชวิทยาลัยอายุรแพทย์และเลขานุการแพทย์สภาก

เอกสารอ้างอิง

1. เจ้าพระยาพระเสด็จสุรนทราบอิบดี. จารยานแพทย์. กรุงเทพฯ : 13 กุมภาพันธ์ 2452 (พ.ศ. 2452).
2. ชุมศักดิ์ พฤกษาพงษ์, สุขิต เผ่าสวัสดิ์, เอ็นรี ไวล์ด, เยื่อง ตันนิรันดร. MALPRACTICE และการฟ้องร้อง. จดหมายเหตุ ทางแพทย์ 2541; 81: 559-64.
3. สัมมนา เรื่องจริยธรรมและสิทธิผู้ป่วยในกิจกรรมทางวิชาชีพ ภาควิชาคุณการเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ห้องประชุมตึกสก. ชั้น 10 โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ และโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ จังหวัดกาญจนบุรี 27-29 พฤษภาคม 2541.
4. ปรีดา หัศนประดิษฐ์. การจัดการเรียนการสอนวิชาเวชศาสตร์ ห้องประชุมชั้น 4 ตึกเวชศาสตร์ป้องกันและสังคม คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 4 พฤศจิกายน 2542.
5. รัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ราชกิจจานุเบกษาเล่ม 114 หมวด 3 หมวด 5 มาตรา 52, 53, 79, 80 และ 82 ตอนที่ 55ก. ตุลาคม 2540.
6. สุขิต เผ่าสวัสดิ์. ปรัชญาการวางแผนงานจริยธรรมในเวชปฏิบัติ 30 เมษายน 2545 ห้องประชุมบรรพต คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
